

BİLÂL-İ HABEŞÎ RA*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!

Cenâb-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, bize lütfetmiş olduğu bugünkü kandilimizi, cümle ümmet-i Muhammed hakkında mübarek ve müteyemmin eylesin... Birçok kandillere, Ramazanlara, bayramlara ve haclara sağlık ve afiyetle erişmeyi cümlemize nasib ü müyesser eylesin...

Hoca efendi çok güzel buyurdular. Başka söz söylemek istemem. Allah bize olgun bir iman nasib eylesin... İmansızlara da Allah-u Teâlâ hidayet nasib eylesin de, insanlık hizmetine riayet etsinler. İslâm'a değil illâ... İnanmıyorlar İslâmiyet'e; inanmadıkları için bu vahşeti işliyorlar. Allah-u Teâlâ onlara hidayet etsin de bu vahşetten kurtulsunlar.

Müslüman bu işi işleyemez, Allah'tan korkar müslüman. Fakat bunu Allah'tan korkmayan, Allah tanımayan adamlar yapıyor. Allah onlara da hidayet nasib etsin de, bu terbiyesizlikten, memleketi birbirine çatıştırmaktan kurtulsunlar; biz de kurtulalım!

Size fazla söz söylemek istemeyeceğim. Size ilk müslümanlardan bir kaç tanesini hatırlatayım kâfi. Mus'ab... Size bir kaç hafta evvel anlatmıştım Mus'ab'ı. Babasının varlığını, malını mülkünü, her şeyini, anasını babasını da terk ederek müslüman olmuş. Habeşistan'a

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

kaçmış, nihayet Medine-i Münevvere'ye gelerek İslâm'a hizmet eylemiş. Hatırlatırım size. Ne fedakârlık! Anayı babayı terk etmek, malını mülkünü terk etmek kolay mı? Biz beş kuruşu terk edemiyoruz!

Arkasından şunu da hatırlatayım: Selmân-ı Fârisî'yi bilmeyeniniz yoktur. Allah şefaatine nail eylesin... Hristiyanlık devrinde dünyaya gelmiş, ateşperest bir insan. Fakat bir Allah'ı arıyor, ateşperestliği beğenmemiş. Derken hristiyanlığa bakmış, daha güzel; onlara hizmet etmiş. En nihayet İslâm gelmiş, İslâmiyet'e erişmiş. Tâ Acemistan'ın göbeğinden kopup, Medine-i Münevvere'ye gelinceye kadar çektiği zahmeti siz düşünün! At yok, araba yok, şu yok bu yok, yayan yapıldak... Nihayet kölelik hizmetini de yapmış başkalarına... En nihayet İslâmiyet'le müşerref olmuş, büyük hizmetler görmüş. Onu da anlatmıştım.

Bunlara ilâveten Bilâl'i hatırlatayım. Bilâl köle bir adam. Bir müşrikin kölesi... Köle, hizmetkâr. Fakat İslâmiyet'i tanıyınca, geldi Rasûlüllah'ın önüne, diz çöküp İslâm oldu. O müslüman olduktan sonra, bu müslüman oldu diyerekten o zavallının başına gelen, hiç kimsenin başına gelmemiştir.

Okadarezâ, okadar cefâ, okadar eziyeti hiç kimse çekmemiştir. Döğmedik, söğmedik, vurulmadık kırılmadık yeri kalmadı. En nihayet iplerle bağlayıp, memleketin edepsizlerine sürüklettirdiler.

“—İslâm olanın cezası budur!” diyerek Mekke'nin sokaklarında dolaştırdılar, dön diyerekten...

Bilâl ise hep;

“—Allah bir!” diyordu.

En nihayet dediler ki:

“—Yâ Bilâl, biz senden bıktık! Sen hiç bir fenalıktan korkmuyorsun. Binâen aleyh sen, ‘Sizin ilâhlarınız da güzel!’ deyiver, kurtul bu işten!”

“—Öyle şey mi olur? Deli miyim ben sizin taşınıza Allah diyeceğim, onlar da güzel diyeceğim. Hayır!” dedi. “Allah bir, başka Allah yok. Varlığı yaratan o, yeri göğü yaratan o... Beşeriyeti, bütün mahlûkatı yaratan o... Bir onu bilirim, başka bir şey bilmem!” dedi.

Kızgın kumu, Arabistan kumunu bilirsiniz. Yanan sobanın ateşine benzer. Kızgın sobaya dokunmak ne kadar zorsa, kum da öyle, o kadar kızgın... O kumun üstüne yatırdılar. Üstüne kocaman taş koydular, o da öyle kızgın. Üstüne de tatlılar sürdüler ki sinekler, canavar hayvanlar gelsin, eziyet ona... O yine, “Allah bir!” demekten vaz geçmedi. En nihayet, Hazret-i Ebû Bekir’in himmetiyle satın alındı da, kurtuldu.

Allah bize de öyle bir iman nasib etsin...

Onların mektebi yok, medresesi yok, adını bile yazmasını bilmezler. Fakat iman dolu içleri. Allah o imanı bize de nasib etsin...

Bizde okuma çok, bilme çok, hüner çok, her şey çok ama iman az... Çok zayıf yâni. Allah affet-sin kusurlarımızı, imanımızı kuvvetlendirsin, kemâle ulaştırın.

Bu imansızlara da, ne diyelim, dilim varmıyor, memleketimizde yaşayan bir takım insanlar... Bunların canavarlıklarından da bu ümmeti Allah kurtarsın, muhafaza etsin. Allah Ümmet-i Muhammed'e selâmetler ihsan buyursun... Dünyamızı, ahiretimizi de mâmur eylesin...

İnsanlıktan maksat, Allah-u Teâlâ'nın rızasını kazanmaktır. Müslümanlıktan murat, Allah-u Teâlâ'nın rızasını kazanan bahtiyarlar arasına girebilmektir. Bunu kazanamazsa insan, o zaman çok yazık! Sen-ben'likle ömrümüz geçerse, yazık bize...

Onun için, İslâm'da en büyük günahlardan biri ücub, kendini

beğenme... Bizim her birimiz şimdi bir Humeyni! Her birimiz bir Humeynî! Kimsenin kimseye söz geçirecek hali yok... Büyüklerin ellerinden öperiz, ayaklarından da öperiz. Ama bu ayrılık neden oluyor, onu bilmem!

O da *Allah* der, ben de *Allah* derim. O da *Lâ ilâhe illa'llâh* der, ben de *Lâ ilâhe illa'llâh* derim. Fakat o beni sevmez, ben de onu sevmem. Nasıl şey bu müslümanlık? Nerede bu müslümanlık? Dilde... Herkes menfaatinin peşine düşmüş, "Benden başkası yok!" diyor. Allah kusurumuzu affetsin... Onun için:

الْعُجْبُ حِجَابُ التَّوْفِيقِ

(*El-ucbü hicâbü't-tevfîk*) buyrulmuştur. Bu bir hadis-i şeriftir. Bu duvarı dolduracak kadar koca bir levhaya yazılmış gördüm bir yerde.

Yâni, “Kendini beğenme, tevîkât-ı ilahînin gelmesine mânîdir.” Yâni değirmeni yaptın, fabrikayı yaptın; fakat elektriği gelmiyor, suyu da gelmiyor... O nasıl işe yaramazsa, bizim de müslümanlığımız bugün öyle.

Kendimizi beğenmekle vaktimiz geçiyor. Allah cümlemizi affetsin de, bu benliđi bizden gidersin...

Şu Selman, şu Ebû Zer, şu Mus’ab nasıl iman etmişlerse, o imanı bizlere de lûtfeyle yâ Rabbî!

*Allâhüme innâ nes’elüke tamâme’n-ni’meh...
Ve devâme’l- àfiyeh... Ve hüsne’l-hàtimeh...*

Cenâb-ı Hak bu Cumamızı mübarek eylesin... Birçok cumalara da, sağlık afiyetle erişmek nasib etsin... Sevgili Peygamber Efendimiz’in sevgili ümmetinden olabilmeyi cümlemize bahşetsin...

El-fâtiha!

Mehmet Zahid KOTKU

09. 02. 1979 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/](#)

[Cuma Sohbetlerine](#)

[PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü